ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Δεκεμβρίου 1967*

Στην υπόθεση 17/67,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Ομοσπονδιακό δικαστήριο φορολογικών υποθέσεων) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, με την οποία ζητείται στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Max Neumann

και

Hauptzollamt Hof an der Saale

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος και την ερμηνεία του κανονισμού 22 του Συμβουλίου ΕΟΚ, της 4ης Απριλίου 1962 (ABl σ. 959) και ως προς το κύρος του κανονισμού της Επιτροπής ΕΟΚ 135/62 της 7ης Νοεμβρίου 1962 (ABl. σ. 2621),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt (εισηγητή), πρόεδρο, A. M. Donner και W. Strauss, προέδρους τμήματος, A. Trabucchi, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars και P. Pescatore, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Με Διάταξη της 25ης Απριλίου 1967 που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Μαΐου του ιδίου έτους, το Bundesfinanzhof υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα ως προς το κύρος και την ερμηνεία του κανονισμού 22 του Συμβουλίου της 4ης Απριλίου 1962 και το κύρος του κανονισμού 135/62 της Επιτροπής της 7ης Νοεμβρίου 1962.

Κατά τη Διάταξη αυτή, νομικό πλαίσιο των εν λόγω ερωτημάτων αποτελεί η, δυνάμει του κανονισμού 22/62 του Συμβουλίου και του κανονισμού 109/62 της Επιτροπής, επιβολή στις εισαγωγές σφαγμένων κοτόπουλων προελεύσεως τρίτων χωρών «συμπληρωματικού ποσού» της εισφοράς που ορίζεται από τον κανονισμό 135/62 της Επιτροπής.

Επί του πρώτου ερωτήματος

Με το πρώτο ερώτημα ερωτάται αν η Συνθήκη αναγνωρίζει στα όργανα της Κοινότητας «το δικαίωμα να θεσπίζουν συστήματα εισφοράς έχοντα άμεση ισχύ στα κράτη μέλη, όπως έπραξε το Συμβούλιο με τον κανονισμό του 22» και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν οι εισφορές συνιστούν δασμούς ή φόρους και, τέλος, αν η Συνθήκη «έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβίβαση στην Κοινότητα της νομοθετικής εξουσίας» επί φορολογικών θεμάτων υπαγομένων στην κυριαρχική εξουσία των κρατών.

Κατά το άρθρο 38, παράγραφος 2, της Συνθήκης, εκτός αντιθέτων διατάξεων των άρθρων 39 μέχρι και 46, οι διατάξεις που προβλέπονται για την εγκαθίδρυση της κοινής αγοράς εφαρμόζονται στα γεωργικά προϊόντα.

Το σύνολο των διατάξεων αυτών μπορεί να αποτελεί παρέκκλιση από οποιαδήποτε από τις αναφερθείσες διατάξεις, συμπεριλαμβανομένων των άρθρων 18 και επόμενων.

Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι το άρθρο 38, παράγραφος 2, δεν αναφέρει ρητά ως εξαιρέσεις τα άρθρα αυτά, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως επιχείρημα υπέρ του συμπεράσματος ότι επί των γεωργικών προϊόντων εφαρμόζονται μόνον οι διατάξεις του Κοινού Δασμολογίου και όχι ένα ειδικό σύστημα εισφορών.

Το ίδιο αυτό άρθρο 38 ορίζει, στην τέταρτη παράγραφο, ότι η λειτουργία και η ανάπτυξη της κοινής αγοράς για τα γεωργικά προϊόντα, ενόψει των οποίων θεσπίστηκαν οι πολύ γενικές διατάξεις της δεύτερης παραγράφου, «πρέπει» να συνοδεύονται από τη θέσπιση κοινής γεωργικής πολιτικής των κρατών μελών.

Η Συνθήκη, αφού καθορίζει ως στόχους της κοινής γεωργικής πολιτικής ιδίως την ορθολογική ανάπτυξη της παραγωγής, την αύξηση του ατομικού εισοδήματος και τη σταθεροποίηση των αγορών, ορίζει στο άρθρο 40, παράγραφος 2, ότι, για να επιτευχθούν οι στόχοι αυτοί, «δημιουργείται κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών».

Το άρθρο 40, παράγραφος 3, τέλος, ορίζει ρητά ότι η εν λόγω κοινή οργάνωση μπορεί να περιλαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα για την επίτευξη των στόχων του άρθρου 39, ιδίως δε ρυθμίσεις τιμών και κοινούς μηχανισμούς σταθεροποιήσεως των εισαγωγών ή των εξαγωγών.

Σύστημα εισφορών, όπως το σύστημα του κανονισμού 22 του Συμβουλίου, έχει ως προορισμό την επίτευξη των στόχων που θέτει το άρθρο 39 και εντάσσεται στα μέτρα που προβλέπονται από τα επόμενα άρθρα.

Πράγματι, ναι μεν το σύστημα αυτό εμφανίζεται ουσιαστικά, σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 3, συγχρόνως ως μέσο ρυθμίσεως των τιμών και ως κοινός μηχανισμός σταθεροποιήσεως των εισαγωγών των γεωργικών προϊόντων, πρέπει, όμως, να παρατηρηθεί ότι οι έννοιες αυτές δεν αναφέρονται από το εν λόγω άρθρο κατά τρόπο περιοριστικό.

Το σύστημα εισφορών, εισάγοντας για τα γεωργικά προϊόντα ένα σύστημα ρυθμίσεως των τιμών και σταθεροποιήσεως της αγοράς, συνιστά μία από τις βάσεις της «κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών» που επιτάσσεται από το άρθρο 40, παράγραφος 2.

Σύστημα εισφορών, ανταποκρινόμενο στις προϋποθέσεις αυτές, είναι σύμφωνο με τη Συνθήκη και θα μπορούσε, ήδη από την έναρξη της μεταβατικής πε-

ριόδου, να αποτελέσει αντικείμενο κανονισμών του Συμβουλίου, δυνάμει της ρητής διατάξεως του άρθρου 43, παράγραφος 2, εδάφιο 3.

Η εισφορά που βασίζεται στη Συνθήκη και όχι στο εθνικό δίκαιο, επιβάλλεται, όχι σε ένα, αλλά συγχρόνως σε όλα τα κράτη μέλη εκπληρώνοντας ρόλο ρυθμιστικό της αγοράς, όχι σε εθνικό πλαίσιο, αλλά στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως που καθορίζεται σε σχέση με ένα επίπεδο τιμής ανάλογο με τους στόχους της κοινής αγοράς, με κινητό συντελεστή, μεταβαλλόμενο ανάλογα με τα απρόοπτα της συγκυριακής πολιτικής, έχοντας έτσι τη μορφή ρυθμιστικής εισφοράς του εξωτερικού εμπορίου που συνδέεται με την κοινή πολιτική των τιμών, ανεξάρτητα από τυχόν ομοιότητες που μπορεί να εμφανίζει είτε με φόρο είτε με δασμό.

Ο κανονισμός 22, που εισάγει το σύστημα των εισφορών, είναι κατά το άρθρο 189 «δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος».

Επομένως, το σύστημα αυτό έχει την ίδια δεσμευτική ισχύ σε όλα τα κράτη μέλη στο πλαίσιο της κοινής έννομης τάξεως που θέσπισαν τα κράτη αυτά και η οποία, λόγω της Συνθήκης, ενσωματώθηκε στο νομικό τους σύστημα.

Τα κράτη απένειμαν, επομένως, στα κοινοτικά όργανα την εξουσία να θεσπίζουν εισφορές, όπως αυτή που αποτελεί αντικείμενο του κανονισμού 22, περιορίζοντας έτσι αντιστοίχως τα κυριαρχικά τους δικαιώματα.

Ειδικότερα, καθόσον πρόκειται για κυριαρχική εξουσία επί φορολογικών θεμάτων, τέτοια συνέπεια ανταποκρίνεται πλήρως στο σύστημα της Συνθήκης.

Από το σύνολο των στοιχείων αυτών συνάγεται ότι το κύρος του αναφερθέντος κανονισμού 22 του Συμβουλίου δεν επηρεάζεται από το δασμολογικό, φορολογικό ή άλλης φύσεως χαρακτήρα της εισφοράς.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

Ζητείται από το Δικαστήριο να αποφανθεί αν το άρθρο 6, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 22 έχει την έννοια ότι μόνο το κράτος μέλος που προβαίνει στην εισαγωγή εξουσιοδοτείται να θεσπίσει συμπληρωματική εισφορά, αποκλειομένων των οργάνων της Κοινότητας.

Το άρθρο 6, παράγραφος 3, ορίζει ότι «σε περίπτωση πτώσεως της τιμής προσφοράς "ελεύθερο στα σύνορα" κάτω από την τιμή ανασχέσεως» το ποσό της εισφοράς «αυξάνεται σε κάθε κράτος μέλος κατά το ποσό που ισούται με τη διαφορά μεταξύ της τιμής προσφοράς "ελεύθερο στα σύνορα" και της τιμής ανασχέσεως».

Η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι η Επιτροπή ή, ενδεχομένως, το Συμβούλιο, ρυθμίζουν, μετά γνώμη της επιτροπής διαχείρισης κατά τη διαδικασία του άρθρου 17, «τις λεπτομέρειες καθορισμού» των συμπληρωματικών ποσών.

Η ίδια διάταξη παρέχει στο κράτος μέλος εισαγωγής την εξουσία να καθορίζει και να εισπράττει τα συμπληρωματικά αυτά ποσά υπό τον όρο ότι θα το γνωστοποιεί αμέσως στα άλλα κράτη μέλη και την Επιτροπή.

Τέλος «τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται από κοινού από τα κράτη μέλη καθορίζονται κατά τη διαδικασία του άρθρου 17».

Οι διατάξεις αυτές διακρίνουν, αφενός, τον καθορισμό των «λεπτομερειών καθορισμού» των συμπληρωματικών ποσών, αφετέρου τον καθορισμό των ιδίων των συμπληρωματικών αυτών ποσών και, τέλος, την είσπραξή τους.

Η διαδικασία καθορισμού των γενικών λεπτομερειών προσδιορισμού των συμπληρωματικών ποσών εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Επιτροπής ή ενδεχομένως του Συμβουλίου, που αποφασίζουν μετά γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως, και αποτέλεσε το αντικείμενο του κανονισμού 109/62 της Επιτροπής.

Ο καθορισμός των ίδιων των συμπληρωματικών ποσών εξαρτάται από το κράτος μέλος εισαγωγής που αποφάσισε να λάβει το μέτρο, ενώ ο καθορισμός αυτός εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Επιτροπής ή ενδεχομένως του Συμβουλίου, όταν έχει ληφθεί απόφαση θεσπίσεως κοινού μέτρου.

Τέλος η είσπραξη των συμπληρωματικών ποσών εξαρτάται από το κράτος μέλος εισαγωγής.

Δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ αυτών των διακρίσεων και της διατάξεως του άρθρου 6, παράγραφος 3, κατά την οποία το ποσό των εισφορών αυξάνεται «σε κάθε κράτος μέλος» κατά ένα συμπληρωματικό ποσό.

Πράγματι, η διάταξη αυτή δεν ορίζει καμία αρμοδιότητα του κράτους μέλους, αλλά περιορίζεται να καθορίσει το γεωγραφικό πλαίσιο εφαρμογής του μέτρου.

Ο κανονισμός 109/62 ρυθμίζει τη διαδικασία καθορισμού των εν λόγω ποσών, βάσει της αρμοδιότητας του κράτους μέλους εισαγωγής, στην οποία προστίθεται η αρμοδιότητα της Επιτροπής ή ενδεχομένως του Συμβουλίου για τα κοινά μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται στο πλαίσιο του άρθρου 17 του κανονισμού 22.

Όπως εξάλλου προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 135/62, αυτή η διαδικασία ακολουθήθηκε για τον καθορισμό των επίδικων συμπληρωματικών ποσών, εφόσον η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας «εισπράττει ήδη συμπληρωματικά ποσά επί των εισαγωγών σφαγμένων ορνίθων και κοτόπουλων προελεύσεως τρίτων χωρών», καθόρισε ενιαίο συμπληρωματικό ποσό, κατά τη διαδικασία του άρθρου 17 του κανονισμού 22.

Από τα διάφορα αυτά στοιχεία προκύπτει ότι το άρθρο 6, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 22 του Συμβουλίου, παρέχει στο κράτος μέλος εισαγωγής το δικαίωμα να καθορίζει το συμπληρωματικό της εισφοράς ποσό με την επιφύλαξη της θεσπίσεως των αναγκαίων κοινών μέτρων στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 17.

Επί του τρίτου ερωτήματος

Με το τρίτο ερώτημα ερωτάται αν ο κανονισμός 135/62 παραβαίνει τους κανονισμούς 22 του Συμβουλίου και 109/62 της Επιτροπής «λόγω του ότι, ενώ τα δύο αυτά νομοθετικά κείμενα προβλέπουν συμπληρωματική εισφορά για την περίπτωση πτώσεως της τιμής προσφοράς κάτω από την τιμή ανασχέσεως, ο κανονισμός 135/62 δεν λαμβάνει, κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, υπόψη για τον καθορισμό της συμπληρωματικής εισφοράς την τιμή προσφοράς ή δεν τη λαμβάνει επαρκώς υπόψη».

Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 22 η εισφορά αυξάνεται, όταν «η τιμή προσφοράς "ελεύθερο στα σύνορα" κατά την εισαγωγή πίπτει κάτω από την τιμή ανασχέσεως», αυτή δε η αύξηση ισούται «με τη διαφορά μεταξύ της τιμής προσφοράς "ελεύθερο στα σύνορα" και της τιμής ανασχέσεως».

Κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτών, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, τα μέτρα που προβλεπόταν ότι έπρεπε να ληφθούν, από κοινού από τα

κράτη μέλη, ελήφθησαν με τον κανονισμό 135/62, το κύρος του οποίου αμφισβητείται.

Από τον κοινό χαρακτήρα των εν λόγω μέτρων προκύπτει ότι δεν μπορούν να εξαρτώνται από την τιμή προσφοράς «ελεύθερο στα σύνορα» μιας συγκεκριμένης εισαγωγής.

Το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 22 έχει, εξάλλου, ως αντικείμενο όχι ατομική τιμή προσφοράς, αλλά «τις» τιμές προσφοράς «ελεύθερο στα σύνορα», και αυτό, σύμφωνα με τη γενική αναφορά στην παγκόσμια αγορά, την περιεχόμενη στις αιτιολογικές σκέψεις.

Αυτό είναι, τέλος, το νόημα του κανονισμού 109/62, ο οποίος υπογραμμίζει, στις αιτιολογικές του σκέψεις, ότι ο καθορισμός του συμπληρωματικού ποσού μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο «κατά τρόπο ενιαίο» για όλες τις εισαγωγές που προορίζονται για όλα τα κράτη μέλη.

Η τιμή προσφοράς που καθορίζεται σύμφωνα με τη διαδικασία αυτή ισχύει μέχρις ότου τροποποιηθεί ή καταργηθεί σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού 109/62.

Συνεπώς, η πραγματοποίηση μεμονωμένης εισαγωγής σε τιμή υψηλότερη της τιμής προσφοράς, την οποία λαμβάνει ως βάση ο κανονισμός 135/62, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση το κύρος του κανονισμού, το οποίο δεν επηρεάζεται ούτε από το γεγονός που τονίζει η παραπέμπουσα Διάταξη, ότι δηλαδή ο εν λόγω κανονισμός δεν έλαβε, ή εν πάση περιπτώσει δεν έλαβε επαρκώς, υπόψη την τιμή προσφοράς ορισμένης εισαγωγής, εξάλλου μεταγενέστερης του εν λόγω κανονισμού.

Επί του τετάρτου ερωτήματος

Με το τέταρτο ερώτημα ερωτάται αν το κύρος του κανονισμού 135/62 επηρεάζεται από τη διάταξη που ορίζει ως ημέρα ενάρξεως της ισχύος του την ημέρα της δημοσιεύσεώς του στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Υποστηρίχθηκε, πράγματι, ότι η άμεση έναρξη ισχύος συνιστά πηγή ανασφάλειας του δικαίου, ότι το άρθρο 191 της Συνθήκης ορίζει εξάλλου ότι, καταρχήν και πλην εξαιρέσεως, οι κανονισμοί αρχίζουν να ισχύουν την εικοστή ημέρα από της δημοσιεύσεώς τους και, τέλος, ότι το άρθρο 12, παράγραφος 2, εδάφιο α

του κανονισμού 22 αποκλείει την εφαρμογή των μέτρων διασφαλίσεως επί των εμπορευμάτων που τελούν υπό μεταφορά.

Κατά το άρθρο 191 της Συνθήκης, οι κανονισμοί «αρχίζουν να ισχύουν από την ημέρα που ορίζουν ή άλλως από την εικοστή ημέρα από της δημοσιεύσεώς τους».

Συνεπώς, η Συνθήκη αφήνει στα όργανα, από τα οποία προέρχεται ο κανονισμός, τη φροντίδα να ορίζουν την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του.

Μόνο σε περίπτωση σιωπής του κανονισμού η ημερομηνία αυτή είναι η εικοστή ημέρα μετά τη δημοσίευση.

Ωστόσο η ευρεία αυτή ελευθερία, που παρέχεται στους συντάκτες ενός κανονισμού, δεν μπορεί να θεωρείται ως εκφεύγουσα κάθε δικαστικό έλεγχο, ιδίως όσον αφορά ενδεχόμενη αναδρομική ισχύ.

Δεν μπορεί, δίχως αιτία, να επιλέγεται η μέθοδος της άμεσης ενάρξεως ισχύος, χωρίς να προσβάλλεται η νόμιμη μέριμνα για ασφάλεια του δικαίου.

Παρ' όλον ότι οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 135/62 σιωπούν επ' αυτού, το Δικαστήριο ωστόσο ανευρίσκει στις διατάξεις του σοβαρούς λόγους για να θεωρήσει ότι οποιαδήποτε προθεσμία μεταξύ της δημοσιεύσεώς του και της ενάρξεως ισχύος του θα έβλαπτε, στην προκειμένη περίπτωση, την Κοινότητα.

Πράγματι, τέτοια προθεσμία υπήρχε κίνδυνος να προκαλέσει βεβιασμένο και πυκνό κύμα συναλλαγών που θα παρακώλυε την ίδια την εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 22.

Τέλος, δεν μπορεί να γίνει δεκτή καμιά αναλογία μεταξύ των κανόνων του άρθρου 191 της Συνθήκης, ως προς την έναρξη ισχύος ενός κανονισμού, και της διατάξεως του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κανονισμού 22 που εξαιρεί τα υπό μεταφορά εμπορεύματα της εφαρμογής των μέτρων διασφαλίσεως, τα οποία λαμβάνει ένα κράτος μέλος και του οποίου οι ειδικές διατάξεις δεν μπορούν να επεκταθούν πέρα από το κυρίως αντικείμενό τους.

Συνεπώς, το κύρος του κανονισμού 135/62 δεν επηρεάζεται από τις διατάξεις του άρθρου 2 που ορίζουν άμεση έναρξη ισχύος, κυρίως εφόσον εκφεύγει της

εφαρμογής τους κάθε συναλλαγή που είχε ήδη συναφθεί και εκτελεστεί κατά το χρονικό σημείο της εν λόγω ενάρξεως ισχύος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις του Συμβουλίου και της Επιτροπής των Κοινοτήτων, ενός από τους διαδίκους, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 18, 23, 38 μέχρι 46, 177, 191 και το παράρτημα I της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ και ιδίως το άρθρο 20, τους κανονισμούς 22 του Συμβουλίου (ABl 1962, σ. 959), 135/62 της Επιτροπής της ΕΟΚ (ABl. 1962 σ. 2661), 109/62 της Επιτροπής (ABl 1962, σ. 1939), και τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί των προδικαστικών ερωτημάτων που του υπέβαλε το Bundesfinanzhof, με Διάταξη της 25ης Απριλίου 1967, αποφαίνεται:

1) Η Συνθήκη περί ιδρύσεως της ΕΟΚ απένειμε στα όργανα της Κοινότητας αυτής το δικαίωμα να θεσπίζουν συστήματα εισφορών έχοντα άμεση ισχύ στα κράτη μέλη, όπως έπραξε το Συμβούλιο με τον κανονισμό 22 της 4ης Απριλίου 1962 και, κατά συνέπεια, το κύρος του εν λόγω κανονισμού δεν επηρεάζεται από τον δασμολογικό ή φορολογικό χαρακτήρα της εισφοράς που επιβάλλεται με τον τρόπο αυτό.

2) Το άρθρο 6, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 22 παρέχει στο κράτος μέλος εισαγωγής την εξουσία να καθορίζει το συμπληρωματικό της εισφοράς ποσό, με την επιφύλαξη των μέτρων που πρέπει να λαμβάνονται από κοινού στα πλαίσια της διαδικασίας του άρθρου 17.

3) Το κύρος του κανονισμού 135/62 της Επιτροπής δεν επηρεάζεται ενόψει των κανονισμών 22 του Συμβουλίου και 109/62 της Επιτροπής από το γεγονός ότι,

προς καθορισμό της συμπληρωματικής εισφοράς, δεν ελήφθη υπόψη ατομική τιμή προσφοράς.

4) Το κύρος του κανονισμού 135/62 της Επιτροπής δεν επηρεάζεται από τις διατάξεις του άρθρου 2 που ορίζουν την άμεση έναρξη ισχύος του.

Κρίθηκε στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1967.

Lecourt Donner Strauss Trabucchi

Monaco Mertens de Wilmars Pescatore

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1967

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt